

MUHAMMED ZAHİD KOTKU'NUN ÖĞRETİLERİ VE İZLERİ

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh. Alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ ve senedinâ ve mededinâ ve üsvetüne'l-haseneti ve tâcı ruûsinâ ve tabîbi kulûbinâ ve kurretü uyûninâ Muhammedini'l-Mustafâ ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-ceza'.

Emmâ ba'd:

Çok aziz, çok muhterem, çok sevgili kardeşlerim!

Allah'a sonsuz hamd ü senâlar olsun, bizi sonsuz nimetlerine mazhar eyledi. Her şeyimiz O'nun lütfundandır. Habîb-i Edîbi, Efendimiz, serverimiz Muhammed-i Mustafâ hazretlerine sonsuz tahiyyât ve ikramlarımızı, salât u selamlarımızı arz ederiz. Allahu Teâlâ hazretleri bizi rahmetine erdirdiği kullarından eylesin. Muhammed-i Mustafâ'sının öğrettiği yoldan, onun mübarek cadde-i küb-

râsından, sünnet-i seniyyesinden bir göz yumup açıncaya kadar bizi ayrı düşürmesin. Yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin. Ömrümüzü rızasına uygun geçirip huzûr-u izzetine sevdiği razı olduğu kul olarak varmayı cümlemize nasîb-i müyesser eylesin.

a. Mehmed Zahid Kotku Hocamız Çok Geniş Bir Kitleyi Etkilemiştir. Bu, Hocamızın Ve Makamının Büyüklüğüne Nişanedir

Hocamız, cennet-mekân, kutbu'l-âşıkîn ve gavsü'l-vâsilîn, es-Seyyid eş-Şeyh el-Hâfız Muhammed Zahid Kotku b. İbrahim el-Bursevî hazretleri 14 yıl önce Kasım'ın 13'üne rastlayan perşembe günü dünyasını değiştirmiş, dâr-ı bekâyaya irtihal eylemişti. Aradan geçen yıllarda aziz Hocamız'ı, başımızın tâcı, gözümüzün nuru şeyhimizi her sene bazı merasimler yaparak, hatimler okuyarak, büyük ilmî toplantılar, “sempozyum” [denilen] birçok alimin katıldığı konuşmalar yaptığı toplantılarla, çeşitli sevaplı faaliyetlerle ruhu şâd olsun diye anmaktaydık. Ona olan bağlılığımızı, müritliğimizi, sevgimizi, saygımızı ne yaparsak tam ifade edemeyiz. Onun için ne yaparsak

bizim için kâfi olmaz. Onun şânına kâfi gelmez.

Bu sene de bir hafta Anadolu'nun muhtelif büyük şehirlerinde Hocamız için anma toplantıları tertipleylim diye planladık, sizlere ilan ettik. Geçtiğimiz pazartesi günü Bursa'dan başladık, çünkü Hocamız cennetmekân Bursalı ve vazifesinin bir kısmını Bursa'da ifâ etmiş. İstanbul'daki camilere naklen gelmesinden önce de en son, büyük mürşit Üftâde Muhiddin Muhammed el-Bursevî hazretlerinin mübarek camisinde vazife görmüş idi.

Üftâde hazretleri, zamanının kutbu, nasıl Aziz Mahmud-u Hüdâyî hazretlerini; “Evlâdım, bundan sonra seni İstanbul'a vazifelendiriyorum. Haydi bakalım, oraya git. İnşallah padişahlar özengini tutar, bindiği atın yularını çeker, önünde yaya yürür, böyle izzete mazhar olursun.” diyerek gönderdiği gibi, aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen sanki yine Üftâde hazretleri bu sefer Muhammed Zahid Hocamız'ı öyle bir mânada, öyle bir şekilde göndermiş gibi, Hocamız Bursa'dan Üftâde camiinden gelmişti. Sanki Aziz

Mahmud-u Hüdâyî hazretlerinin padişahlar gelip elini öptüğü, kendisine mürit olduğu gibi, atının özengisini tutup binmesine yardım ettiği gibi, önünde seis gibi tevâzu ile yaya yürüyüp atının yularını çektiği gibi, Hocamız cennetmekân da buraya geldikten sonra devlet başkanları, başbakan yardımcıları, bakanlar onun müridi olmuştur. Parti başkanlarının hemen hepsi buraya gelmiş, elini öpmüş, duasını talep etmiştir. Mühim meselelerde kendisine danışmıştır. Mesele sorup, rızasını alıp öyle yapmaya gayret etmişlerdir.

Öyle bir büyük makama nâil Hocamız'ın ilk vazifesi Bursa'da olduğu için biz de ilk anma gününü Bursa'da tertiplemiştik. Elhamdülillah, Üftâde camiinde çok feyizli oldu. Her ne kadar Üftâde camii küçük bir cami ise de, çok feyizli, tatlı, zevki, şevkli oldu... Oradan İzmir'de, İzmir'in en büyük camisi olan Hisar camiinde anma toplantısı oldu. Ve cami doldu. Hatıralar yâd edildi. Oradan Konya'ya geçildi. Konya'da çok büyük bir salon hınca hınç büyük bir izdihamla doldu ve Hocamız orada yâd edildi. Sonra Kayseri'de yâd edildi. Sonra Ankara'da Kocatepe camiindeydik. Orada çok tatlı, feyizli merasimler

oldu, konuşmalar oldu. Ve dün Eskişehir’de, yine bugün de devam eden iki günlük programın bir bölümü olarak biz de akşam Eskişehir’in bir camiinde konuşmalar yaptık.

Nihayet, Hocamız’ı anma haftamızın son günü olan, yani merasimlerin son günü, -hatırımızdan çıkması mümkün değil, hani “hiç hatırımdan çıkmıyor ki” dediği gibi, çok sevilen şeyin hiç hatırdan çıkmadığı gibi- hatıralarının merasimle başkalarına da duyurulduğu haftanın son günü ve 13 Kasım, Hocamız’ın vefatı zamanına tesadüf eden bugün de son vazife yeri olan bu cami-i şerîfte böylece çok kalabalık bir muhib ve mürit ve âşık-ı sâdık vefalı dervişler zümresi hâlinde toplanmış bulunuyorsunuz.

Biliyorum ki dışarıda trafik altüst oldu, sokaklar tıkanı. Çünkü biz arabayla gelirken -karşı yakadan- 20 dakika önce geldik bazı sokaklardan geçemedik, buraya zar zor yetiştik. Aradan geçen 15-20 dakika içinde daha da dolmuştur. Ve bu cami Hocamız’ın zamanından sekiz misli kadar daha büyütüldüğü halde görüyorsunuz her taraf onu seven in-

sanlarla dopdoludur ve oturacak yer kalmamıştır.

Fâil-i Mutlak, Fâil-i Hakikî Allahu Teâlâ hazretleridir, şekkimiz şüphemiz yok.

وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

[Ve] yef'alu'llâhu mâ yeşâ'.¹

إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ

[Inna'llâhe] yef'alu mâ yurîd.²

Lâ fâile illâ hû dervişlerin ilk dersidir: Her şeyin *müsebbibü'l-esbâb*'ı Allahu Teâlâ hazretleridir. Her şeyi olduran O'dur.

Bu teveccühü de aradan 14 yıl geçtiği halde ihsan eden de O'dur. Hamd ü senâlar olsun!

Bu, Hocamız'ın uluvv-i şânına bir nişâne-
dir. Hocamız'ın büyüklüğüne, makamının,
mertebesinin büyüklüğüne evliyâullah büyük
zatların şehadetleri vardır, sahih rüyaları
vardır. Zamanın kutbu olduğuna dair rüyalar-
da işaretler vardır. Elhamdülillah...

¹ 14/İbrahim, 27.

² 22/Hac, 14.

O işaretleri görenler bilir de, meseleyi dışarıdan takip edenlerde [de] bir muazzam sevgi [vardır.] İzdihamını görünce oradan da anlaşılıyor. Her gittiğimiz yerde Hocamız için okunmuş olan hatm-i şerîflerin dualarını yaptık. 70 bin kelime-i tevhid bir hatim olur, binlerce Kur'ân-ı Kerîm hatmi, milyonlarca kelime-i tevhid, yüz binlerce salavât-ı şerîfe, binlerce süver-i Kur'aniyye ile her gittiğimiz yerde kardeşlerimiz bu hediye-i Kur'aniyyelerini Hocamız'ın ruhuna gönderdi.

Her gittiğimiz yerde de cami dolusu insanlar ders aldılar, tekkemize intisap eylediler. Muazzam bir bereket ile muhteşem bir şekilde elhamdülillah devam ediyor.

Elhamdülillah. Elhamdülillah. Elhamdülillah hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh...

Muhterem kardeşlerim!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyurmuş ki;

عِنْدَ كُلِّ خَتْمَةٍ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ

İnde külli hatmetin da'vetün müstecâbetün.

“Allah’ın kelâmı Kur’ân-ı Kerîm bir kere bir hatmedildi mi, hatim edilip de sonuna gelindi mi, işte o zaman dualar makbul olur.”

Neden?

Okunan Kur’ân-ı Kerîm olduğu için, Allah’ın kelâmı olduğu için onu okuyan kimseye Allahu Teâlâ hazretleri o Kur’ân-ı Kerîm’i hatmetmesinin bereketi olarak o anda yapacağı duaları müstecâb kılacağını Peygamber Efendimiz bildiriyor. Yani hatmin sonunda yapılan dualar müstecâbdır.

Şimdi kağıtları sıraya diziyorum. Binlerce hatimler, yüz binlerce, milyonlarca zikirler, bunların hepsi... Bir hatmin sonunda bile yapılan dualar makbul iken arkasından bu kadar hatimler okunup herkesin hayretini çekecek kadar... Ankara’da Rıza Çöllü Hoca, kendisi Sami Efendi dergâhına mensup bir muhterem Hocaefendi, Hacı Bayram’da -vefatı senesinde- Hocamız’ın ruhuna okunan hatimlerin miktarının büyüklüğünü görünce hayretler içinde kalmıştı. Durum yine aynı hayretlere

sezâdır, yani durum aynen devam etmektedir.

Bu, Hocamız'ın bereketidir, Allah'ın Hocamız'a ikrâmıdır. Kardeşlerimizin hediyesidir ama Allah'ın ikrâmıdır, *celle celâlühû...* Çünkü onlara o sevgiyi veren de Allah'tır. Bunu okutan da Allahu Teâlâ hazretleridir.

Allah hepinizden razı olsun.

Caminin içi ârif insanlarla doluyken, bilene bildiği şeyi söylemeye lüzum yok; ama konuşmalarımız banta da alındığı için bir şeyi söylemek gerekiyor. Çünkü konuşma başka yerlerde de dinlenecek, başka insanlar da dinleyecekler...

b. Mehmed Zahid Kotku Hocamızın Düsturu, En Önemli İş Allah'ın Sevgili Kulu Olmaktır

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Hocamız cennetmekân, *rahmetullâhi aleyh, kaddesallâhu sırrahu'l-azîz*, kendisi şeyh olduğu halde mürşid-i kâmil olduğu halde buyurmuş ki;

“Şeyhlik de boş, müritlik de boş, zenginlik de boş, mevki makam da boş; işin aslı, asıl

dikkat edilecek şey Allah'ın sevgili kulu olmaktır! Mühim olan budur. Hayatta asıl gaye Allah'ın sevgili kulu olmaktır.”

Eğer bir insan bir makama çıkmışsa, bir makamın, üstüne rütbenin işaretini takınmışsa, üniformasını giymişse, giysin; ama Allah'ın sevgisini kazanamamışsa dışına üniforma giymenin faydası yoktur. Bu üniforma ister devlet başkanlığı üniforması olsun, ister askerî meraşallik rütbesi olsun, ister tasavvufî bir rütbeyi gösteren bir cübbe bir sarık olsun... Hocamız'ın çok sevdiği bir tasavvufî beyit vardı:

Dervişlik olaydı taç ile hırka

Alırdık biz dahi otuza kırka

Dervişlik çarşıdan pazardan alınan bir şey değil. Çarşıdan istediğin kadar büyük bir sarık temin edebilirsin. Parasını verirsin, yakışıklısını, güzelini, pahalısını alırsın. İhtişamlı da olur, sadrazam kavuğu gibi olur, padişah kavuğu gibi de olabilir. Çok güzel bir cübbe alabilirsin. Üzerine sırma bir şey takabilirsin, gösterişli olur. Arap diyarından gelen sırmalı abayeler gibi olabilir. Mühim olan post değil, postun içi. Mühim olan içindeki, insanın Al-

lah'ın sevdiği kul olması. Gerisi boştur! İsterse bir kimse “şeyhim” desin, ortaya çıksın; Allah'ın sevgili kulu olamamışsa kıymeti yok!

Onun için, şu mihrapta Hocamız cennetmekânın bir sözünü kulaklarımla duydum, hatırlıyorum, diyor ki;

“Şeyhlik yapmak mecnunluktur, deliliktir, divâneliktir. Ancak vazifeli olmak müstesna!”

Vazifeliyse, selâhiyetliyse, hakiki ise tamam. Ama hakiki değilse delilik divâneliktir. Öyle şey olur mu?

Dış şeklin kıymeti yok. Allahu Teâlâ hazretleri insanların sûretlerine, zâhirlerine, mallarına, mevkilerine, makamlarına bakmıyor.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَجْسَامِكُمْ، وَلَكِنْ
يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ

Inna'llâhe lâ yenzuru ilâ süveriküm ve ecsâmiküm velâkin yenzuru ilâ kulûbiküm ve a'mâliküm.

Gönüllerine bakıyor, yaptıkları amellere bakıyor, hangi niyetle ne amelleri yaptığına bakıyor.

Yenzuru ilâ kulûbiküm. "Gönüllere bakıyor."

Kalp, "gönül" demek. Şu 'tık tık' atan kalp herkeste var. Kâfirde de var, münafıkta da var, cahilde de var, gafilde de var. Ama gönül, yani mü'minin gönlü, imanla nurlanmış olan gönül kıymetli.

Hocamız Allah'ın bize verdiği çeşitli nimetleri sayarken en çok; "Allah sana gönül gibi bir nimet vermiş kardeşim." derdi.

"Allah sana bir gönül nimeti vermiş, niye bu gönlü nurlandırmıyorsun, çalıştırmıyorsun? Niye gönül gözünü açmıyorsun? Niye kalbini sâfîleştirmıyorsun? Niye Allah'ın sevgili kulu olmaya çalışmıyorsun? Bu imkân sana verilmişken niye böyle olmaya çalışmıyorsun?" diye söylerdi.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Biliyorsunuz ve görüyorsunuz, hayat kimsese kalmıyor. Ne padişahlara kalıyor, ne reisicumhurlara kalıyor, ne evliyâullaha kalı-

yor, ne enbiyâullaha kalıyor... Her şey boş!
Hocamız da böyle söylemiş:

“Her şey boştur. Bütün iş, Allah’ın sevgili kulu olmaktır!”

İnsan Allah’ın sevgili kulu oldu mu o zaman işler değişiyor. İnsan Allah’ın sevgili kulu olunca Allah; -hadîs-i kudsîde- “Onun gören gözü olurum, işiten kulağı olurum, söyleyen dili olurum, tutan eli olurum, yürüyen ayağı olurum. O kulum benimle görür, benimle işitir, benimle söyler, benimle elini uzatır, işini yapar, benimle varacağı yere varır.”

İnsanlar bu hadîs-i kudsînin üzerinde ne kadar düşünse yeridir. Allah’la gören bir kula gizli kalır mı? Allah her şeyi bilmiyor mu?

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

*Vallâhu bimâ ta’melûne basîr.*³ Allah her şeyi görmüyor mu? Her yerde hâzır ve nâzır değil mi? Her şeyi bilmiyor mu?

O zaman Allah’la gören kul her şeyi bilir. Allah’ın bildirmesiyle bilir. Hocamızda bunu görürdük. Misallerini anlatacağım.

³ 2/Bakara, 265; 64/Tegâbûn, 2.

Allah'la duyan bir kul başka kulların duymadığı şeyi duyar. Allah'la konuşan, yani dilinde Allah'la konuşan söyleyen kul ârifâne söz söyler. İnsanların gönüllerine hitap eder. İnsanların gönüllerindeki sorularına sormadan cevap verir. Allah'la varacağı yere varan kul için mesafe bahis konusu olmaz. *Tayy-i zaman* olur, *tayy-i mekân* olur. Mekân ve zamanın önemi kalmaz, bir yerden bir yere *tarfetü'l-aynde* gider. Allah'la olunca bir kul çok muazzam ikrâmlara, çok değişik hallere nâil olur. Bu hadîs-i kudsîdir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyurmuştur. Bu haller Hocamız cennetmekânın üzerinde hepsi zâhirdi.

Birkaç misal söyleyeyim:

İhvânımızdan meşhur bir zât-ı muhterem, Amerika'da uçağa binmiş. Uçak havada fırtınaya tutulmuş, düşecek hâle gelmiş. Çok sarsıntılı, öyle bir sarsıntı ki uçak parçalanacak dağılacak neredeyse, düşecek gibi olmuş. Herkes ölüm telaşına, ölüm korkusuna düşmüşler. Bizim bu kardeşimiz de -bana kendisi anlattı, sonra başkalarına da anlattı- Hocamız'a rabıta yapmış. Gözünü kapatmış, Ho-

camız'ı düşünmüş, evliyâ diye, “hocam” diye Hocamız'a rabıta eylemiş o [durumda...] El-hamdülillah uçak sakinleşmiş ve varacakları yere düşmeden varmışlar.

Sonra buraya geldiği zaman Hocamız mütebessim; “Uçak seni bayağı telaşlandırdı, epeyce korkuttu değil mi?” diye o söylemeden söylemiş. Amerika'daki [olayı] insan İstanbul'dan normal olarak görür mü?

Görmez. Ama Allah gösterince, işte hadîs-i kudsîde “O benimle görür.” dediği böyle oluyor.

Sami Efendi'nin ihvânından bir zât, kendisi anlattı: Fatih camiinde ikindi namazını kılmış. Cenaze de varmış. *Allahu ekber*, cenaze namazını kılmış. Ama cenaze namazında yanlışlık yapmış. Ondan sonra namaz bittikten sonra artık ne yapsın, yalan yanlış da olsa cemaatle kılındı, “Hadi, ne yapayım? Pazar günü İskenderpaşa'da hadis dersi var.” Buraya gelmiş. Hocamız'ın hâli öyleydi. Başka şeyhlere müntesip insanlar da çok teveccüh eder, gelirlerdi, evlerinde misafir ederlerdi, baş tâcı ederlerdi. Hocamız'ın dikkatle takip edilecek bir hâli vardı. Buraya gelmiş otur-

muş, -Hocamız şu karşıda minberde dersi anlatırdı- dersten zevk almamış.

Muhterem kardeşlerim!

Feyiz olduğu zaman insan her şeyin tadını duyar. Hasta olduğu zaman ağız hiçbir güzel yemeğin tadını almaz. Hastaya yemek yediremezsin, hasta “Canım istemiyor.” der. Ama sıhhatli olduğu zaman tadını duyar.

Bu hadîs-i şerîflerin tadına doyum olmaz.

Neden?

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in kelâmıdır. Bu hadîs-i şerîflerin içinde kimisi namaza ait hadis, kimisi taharete ait, kimisi abdeste ait, kimisi gıybeteye ait, kimisi zekâta ait, çeşitli hadîs-i şerîfler gelir, hepsi heyecanlı bir hikâyeye gibi olmaz ki... Hadîs-i şerîftir bu, “Efendimiz böyle buyurmuş.” diye dinimizi öğreneceğiz.

“Dersten hoşlanmadım. Hadisler bana tatsız geldi. Hocamız’ın anlatması tatsız geldi.” diyor, kendisi anlatıyor bana. İsmi yanımda, yani bildiğim bir isim. Hocamız dersi kesmiş;

“Allah Allah, bu zamâne insanları ne acayıptır. Cenaze namazını doğru düzgün kılmaz, hata eder, burada kendisine vaaz beğendiremezsin.”

c. **Mehmed Zahid Kotku Hocamızın Rüyalara Muazzam Bir Tasarrufu Vardı**

Bir taraftan burada hadis dersi okuyor, bir taraftan da cemaatin gönlünden geçenlerle alâkası var. Bu beşerî bir tâkatle yapılmaz, muhterem kardeşlerim! Allah yardım ederse olur. Bu, Allah'ın sevgili kullarına has bir özelliktir.

Hocamız'ın rüyalara muazzam bir tasarrufu vardı.

Ne demek “rüyalara tasarruf”?

Birisinin rüyasını bilirdi, birisinin rüyasına girerdi. Olaylardan, birisine istediği rüyayı gösterme kabiliyeti olduğu anlaşılıyor. Misal:

Saime hanım vardı, Allah rahmet eylesin. -“Âmîn” deyin.- Allah rahmet eylesin diye adını söyledim. Vefat etti. “Öğretmen Saime hanım” derlerdi. Kendisi dul bir öğretmen hanım olduğu için, âşık da, hacca gidememiş. Hocamız'a;

“Efendim mahremsiz hacca gidilmiyor. Ben de hacca gidemedim. Çok da canım istiyor, âşıkım, oraları görmek istiyorum.” demiş.

Hocamız;

“Ben seni hacca götüreyim.” demiş.

Saime hanım, rahmetli, bunu kendisi bana anlattı.

“Ben de sandım ki hac mevsimi gelecek, Hocamız bana da bilet alacak, beraber uçağa bineceğiz, hacca beraber gideceğiz.” diyor.

Fakat sabah vaktinden sonra -evi şuracıktaydı, ön sokakta- eve gitmiş... Hani gece erken kalkanlar sabahtan sonra öğle ile sabah arasında uyumak ihtiyacı duyar. Çünkü ötekiler gibi değil ki gecedan uyanık, zikretti, tesbih çekti, dervişlik yaptı... Uyumuş. Uyuduğu zaman Hocamız yanına gelmiş, önüne düşerek Mekke-i Mükere-me’ye gitmişler, Kâbe-i Müşerrefe’yi tavaf etmişler, Safa ile Merve arasında sa’y eylemişler, Arafat’a çıkmışlar, cemreleri taşlamışlar. Rüyada aynen böyle görmüş. İki saat önce “Ben sana haccettire-

yim.” dedi, iki saat sonra Saime hanıma böyle rüya göstertiyor.

Celaleddin Ökten Hocaefendi, kendisi büyük akâid alimi, ilm-i kelâm alimi, Yüksek İslâm Ensitüsü’nde İmam-Hatip okulunda bu dersleri veren alim, fâzıl kimse. Hocamız’a şikayet etmiş... O zaman hac yasak. Devlet hacca vize vermiyor ve pasaportlara. “Bu pasaport dışarıda her memlekette geçer ama hac mevsiminde Suudi Arabistan için geçerli değildir.” diye damga vuruyor, kimseye de öyle pasaport vermiyor. Eski hadise, 30/35/40 sene önceki hadise. Zamanını şu anda iyi bilemeyeceğim. Hocamız’ı ziyarete gelmiş. Mürit, Hocamız’dan yaşlı, Hocamız’a intisap etmiş. Büyük alim, yani zâhir gözüyle bakılsa Hocamız’dan daha yüksek tahsilli, daha büyük alim. Ama Hocamız’a intisap etmiş, aziz ve muhterem kardeşlerim.

Neden?

Mârifetullah ilmi ilimlerin en üstünüdür de ondan. Öteki ilimler kitapların, satırların ilimleri. Mârifetullah gönüllerin, sadırların ilmi olduğundan, o en yüksek olduğundan o ona intisap ediyor.

Gelmiş;

“Efendim, pasaport için müracaat ettim. Nüfuzlu talebelerim var, sevdiğim talebelerim var. Onlar da bana hürmet ederler, yardımcı olmaya söz verdiler. Ama altı ay geçti, hâlâ pasaportum Ankara’dan gelmedi.” diye şikâyet etmiş, durumu Hocamız’a arz etmiş.

Hocamız da şurada, ön tarafta otururdu, mütebessim;

“Yakında alırsın inşaallah.” demiş.

Celal Hoca orada Hocamız’ın önünde otururken kendisini bir uyku bastırmış, uyumuş. İhtiyar zaten, zor yürürdü, bastonu vardı, adımlarını dikkatli atardı. 70 küsur yaşında insandı. Uyumuş. Rüyasında kendisini Ankara’da pasaport dairesinde görmüş. Memur pasaportu çıkartmış; “Hocam buyur, pasaportunuz hazır.” demiş, vermiş. Rüyada...

Fakat o pasaportu rüyada aldıktan sonra uyanmış. Bir de utanmış; “Böyle bir mübarek zâtın huzuru uyunacak yer mi? Şu ihtiyarlığın hâline bak! Şimdi ben burada uyudum kaldım, ayıp oldu!” diye kızarmış biraz, üzülmüş, utanmış. Hocamız’a utanarak bakmış. Hoca-

mız'ın önünde uyukladı ya... Ne kadar uyukladı; o rüyaları gördüğüne göre beş dakika mı uyukladı, horladı mı, ne oldu; kendisi rüya gördüğüne utanıyor. Hocamız mütebessim, yüzüne bakarak:

“Nasıl, pasaportu aldın mı?” demiş.

Bu [olayın] şahitleri var. “Pasaportu aldın mı?” demiş. Hakikaten de birkaç gün sonra pasaport Ankara'dan gelmiş.

Muhterem kardeşlerim!

Şimdi sağ olan birkaç kişi Hocamız'ı ziyarete gelmişler de, -Celaleddin Hoca'nın bu rüyasını bilen- Celaleddin Hoca, onlar arabasına almışlar, evine götürdükleri zaman bunlara demiş ki;

“Hocanızın kıymetini bilin. Hocanızın rüyalara bile tasarrufu var, hâkimiyeti var. Ben bu Hocaefendi'yle tanışmasaydım, yetişmeseydim, intisap etmeseydim kendim sağlam bir imanla göçeceğimden şüphe ederdim!”

“Hocanızın kıymetini bilin, çok büyük bir zât.” demiş Celaleddin Hoca.

Postacı bir zarf getirmiş, davetiye, Hocamız'a vermiş. O postacı da, bilmiyorum,

dışarıda boynuma sarıldı; “Ben o postacıyım, emekli oldum.” dedi. O mu getirdi, ondan önceki memur mu, bilmiyorum artık, Allah selamet versin. Onun da Hocamız’ın kerâmetleriyle ilgili hatıraları var. Postacı zarfları vermiş. Hocamız bakmış, Yüksek İslâm Enstitüsü’nün Üsküdar Bağlarbaşı’nda temel atma töreni, Hocamız’ı da çağırıyorlar. İstanbul’un din alimlerinden, büyüklerden birisi olduğu için çağırmışlar.

Hocamız demiş ki; -önündeki şahsa-

“Ben gidemem. Al sen bu zarfı, benim nâmıma vekâleten sen git. Hem de orada bir konuşma yaparsın.”

“Aman efendim! Ben sizi nasıl temsil ederim? Hem de orada İstanbul’un müftüleri, Diyanet İşleri başkanları, yüksek rütbeli kişiler gelecek. Ben onların karşısında nasıl konuşabilirim, ne söylerim?” deyince;

“Celal Hoca’yı hani siz evine bıraktığınız zaman ne söylemişti size, onu söylersin.” demiş.

Halbuki kimseye söylenmiş değil o, Celal Hoca’nın sözü, iki kişi biliyor.

Bu şahıs hemen Hocamız'ın yanından çıkmış, öteki şahsın yanına gitmiş, demiş ki;

“Hani Celal Hoca bir şey anlatmıştı, ‘Bu hocanızın kıymetini bilin, rüyalara dahi tasarrufu var, mânevî makamı çok yüksek.’ dedi, bunu sen söyledin mi kimseye?”

“Hayır, ben unuttum.” demiş.

“Ben de söylemedim. Sen de söylemedin. Hocamız nereden bildi Celal Hoca'nın bize söylediği sözü?”

Allah bildirirse bilir. Allah'ın sevgili kulu olunca işler böyle olur, aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bunlar şahitli sözler. Biz de şüphe etmesini biliyoruz. Biz de ilmî gerçekleri araştırmasını biliyoruz. Bir insan “Yalancı mı, doğru mu?” diye biz de teraziye koyup ölçüp biçiyoruz.

Adamın birisi demiş ki;

“Bütün şeyhlere mevki makamı ben veriyorum.”

Hadi oradan, yalancı adam! Sahtekâr!
Hiç aslı esası yok!

Yalana yalan; ama bunlar şahitli, ispatlı sözler.

Peki Hocamız niye Yüksek İslâm Enstitüsü'nün temel atma töreninde o şahsa o sözü söyletmesini istedi? "Celal Hoca'nın sözünü söylersin." niye dedi?

İşin bir de o tarafı var, onu düşünmek lazım.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Hocamız demek istiyor ki;

"İnsan kuru kuruya ilm-i zâhiri öğrenirse iş tamam olmaz. İlm-i zâhiri kuru kuruya öğrense, diplomaları alsa, duvara assa iş bitmez. Mühim olan Allah'ın sevgili kulu olmak, takvâ ehli kulu olmak, Allah'ın sevdiği kul hâline gelmek."

Onu anlatmak istiyor. Ve orada en çok söylenecek söz de o zaten.

Yüksek İslâm Enstitüsü'nü kuranlara, orada okuyanlara ve çıkanlara söylenecek en büyük nasihat ne?

“İlm-i zâhirle iş bitmez. Kalbini nurlandırmaya bak. Allah’ın sevgili kulu olmaya bak.”

Bundan başka söz söylenir mi?

“Gafil olma! Sen biraz din bilimlerini öğrenmiş, öğrenecek insansın. Gafil olma da Allah’ın sevgili kulu olmayı başar.” demekten başka nasihat mı olur?

Abdülhâlık-ı Gücdüvânî Efendimiz kendisinden sonra makama geçecek olan Hâce Evliyâ-ı Kebîr hazretlerine nasihatinde ne buyuruyor?

“Evlâdım, ilim öğren ama ilmin yanında takvâyı da öğren. İlim yetmez.”

İlim müsteşikte de var, Avrupalı alimde de var, mütekebbir alimde de var, imanı zayıf alimde de var, içki içen alimde de var.

Ben İlâhiyat fakültesinde de hocalık yaptım. Benim fakültemde, İlâhiyat fakültesinde içki için insanlar biliyorum! Metres tutan, metres hayatı yaşayan, nikâhsız, zina hâlinde yaşayan insanlar biliyorum!

İlim ilim bilmektir

İlim kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsen

Bu nice okumaktır

Yunus'un böyle sözü var; çok doğru.

İlim öğrenecek, takvâyı öğrenecek, Allah'ın sevgisini kazanacak, rızasını kazanacak. Kazanamadı; rütbelerin hepsi boştur, muhterem kardeşlerim! Doktorluklar, doçentlikler, profesörlerler, ordinaryüslükler, hepsi mezarın kapısında biter, hepsi orada kalır. Ondan sonrasında insanın kabrinde, âhirette amel-i sâlihi yoldaş olacak, takvâsı yâr ve yâver olacaktır. Hocamız onu söylemek istiyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Misalleri çoğaltmak mümkün. Zaten çoğaltmak da istiyorum. Birkaç tane daha söylemek de istiyorum. Hocamız fene de âşinâ bir insandı. Saat tamir ederdi. Mesela gittiği evde bozuk bir saat varsa; “Verin şunu, ben tamir edeyim.” derdi. Başkalarının çalıştıramadığı saati eve alırdı. Sanki Hocamız'ın salonu saat hastanesi kliniği gibiydi. Eski yazılı, rakamlı, 50 yıllık, 80 yıllık, 100 yıllık, 200

yıllık saatler orada öyle duvarda... Hepsi çalışır. Hepsine bakar. Bir merak tabii bu, kendisinin merakı...

Ön taraftaki evde otururken, ev düz ayaklı, salon bahçeye hemzemindi ve camları çıplaktı, yani demir filan yoktu. Biz Ankara'dayız tabii, her zaman her şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Ama birisi gelmiş, demiş ki;

“Hocam burası cam, buraya demir yapalım.”

Demir yapmışlar. Birer parmak kalınlığında kalın demirleri koymuşlar, camları sağlamlaştırmışlar. O gün salona hırsız girmiş! O güne kadar hiç hırsız girmeyen salona hırsız girmiş, saatleri toplamış gitmiş. Saatlerin belki kimisi antikadır, kıymetlidir... Ama kimin saatini alıyorsun ya? Sen kimin evinden kimin saatini alıyorsun?

Horhor yokuşundan aşağı inerken aşağıdan yukarıya doğru da elinde bir jop bir polis memuru geliyormuş... Yukarıdan gelen adama bakmış. Kravatlı, fötr şapkalı, ütülü, güzel giyimli bir insan. Bir dikkatli bakmış, “Kim bu?” diye. Sabıkalı birisi, hırsız. Elindeki jopu kafasına fötrüne bir tane patlatmış; “Sen

beyefendi mi oldun ya!” demiş. Eski sabıkalı ya... Fötre bir tane patlatınca hırsız zor tutmuş fötrü... Meğer bütün saatleri içine doldurmuş, başına geçirmiş. Yani üstünü arasan bulamayacaksın. Saatler fötrün içindeymiş. Tabii böyle tutunca; “Gel bakalım, bunu nereden aldın?” Saatler tekrar Hocamız’ın evine geri gelmiş.

Çok misalleri var... Vakkasoğlu kardeşimiz geçen seneki sene-i devriyede çok enteresan bir tanesini anlattı. Son devrin din alimleri hakkında bir kitap yazmaya karar vermiş. İsimleri tespit etmiş, “Şu alimi yazacağım, bu alimi yazacağım, şu alimi yazacağım, bu alimi yazacağım...” diye. Mehmed Zahid Kotku hazretlerini de yazacak. O da artık herkesin bildiği bir kimse diye onu da yazmaya karar vermiş. Bunun bu niyetini bir arkadaşı -Alemdağ füze taburunda vazife gören bir astsubay arkadaşı- duyunca demiş ki;

“Güzel bir şey, ben de sana yardımcı olurum. Dairenden izin alırım, ben de senin bu eserinin daktilo edilmesinde sana yardımcı olurum.”

Fakat o gün gelmiş, komutan birlikte izinleri kaldırmış. Bu astsubaya izin yok. Astsubay gelmiş, demiş ki;

“Kusura bakma, ben sana söz vermiştim, daktilo etmene yardımcı olacaktım; ama bizim füzelerde arıza oldu. Bu rampalar atom başlıklı füze atıyor, önemli cihazlar...”

Arızayı giderememişler. Teknisyen çağırmışlar, giderememişler. Amerikalılar’ı çağırmışlar, giderememişler. Fakat o sırada da teftiş olacak. Komutan çok kızmış ve çok üzülmüş, telaşlanmış. Teftişte arızalı [füzelerle] yakalanacaklar. Tabii o komutan için sicile kötü bir yazı yazılacak. İzinleri meğerse ondan kaldırmış.

“İzinler kalktığı için ben de gelemiyorum, senin daktilo etmene yardımcı olamayacağım.” demiş.

Bakın ne kadar enteresan bir hadise, muhterem kardeşlerim! Ne kadar ibretli bir hadise:

Astsubay geceleyin rüyasında aksakallı, pembe yanaklı, nurânî mübarek bir zât görmüş. O mübarek zât astsubaya demiş ki;

“Evlâdım, sizin füzenin bulunmayan arızası -teknisyenlerin bulamadığı, Amerika’dan mütehasıs getirilmesine karar verilen esra-rengiz arıza, büyük arıza, bulamamışlar- füzenin şurasındadır.” diye rüyada söylemiş.

O da ertesi gün gitmiş, komutana demiş ki;

“Ben arızayı bulursam benim iznim vardı, verir misin?”

“Sen arızayı bul, ben sana iki misli izin veririm.”

Gitmiş, rüyada tarif edilen yerde arızayı aynen bulmuş, muhterem kardeşlerim! Ve füze -füzenin cihazı, atma rampası diyelim-tamir olmuş. Komutan da buna iki misli izin vermiş.

Artık daha başka kerâmetler var... Araba tutup daktilo yapacağı yere gelecek, orada kerâmet var. Başka şeylerde kerâmet var, onları anlattı. Fakat sonradan, Hocamız’ın bir anılma merasiminde bir güzel boy resmi vardır, karşıda incirin altında çekilmiş güzel bir boy resmi vardır, onu görünce;

“Rüyada bana füzenin hatasını söyleyen zât-ı muhterem buydu!” demiş.

Allahu ekber! Gelin bakalım, bunu izah edin, ilericiler! Gelin bakalım devrimbazlar, gelin bakalım fizikçiler, kimyacılar; bu işi izah edin!

Bu işi siz izah edemezsiniz. Bu işin bir tek izahı var; Allah bir kulunu sevdi mi füzenin arızasını bile buldurtacak kabiliyet veriyor, kavuklu hoca bile olsa!

Allah’ın sevgili kulu olmak lazım, muhterem kardeşlerim, başka çare yok!

Böyle bir kimseyi tanımayan kimseler tabii bilemiyorlar. Ben Hocamız’ın hayatı ile ilgili birkaç satır yazdım, kitaplarının evveline koydum. Bizim radikal arkadaşlarımız var; radikal dinci, kökten dinci, [kimseyi] beğenmezler, herkesi küfürle itham ederler...

“Tasavvuf ayrı bir din, İslâm değil.” diyor mesela, iddiası böyle.

“Kerâmet yok.” diyor.

Kardeşim sen “Kerâmeti ben görmedim.” de, doğrusu o. Sen görmemiş olabilirsin ama biz bin tane kerâmet gördük! Bizim de aklı-

mız senin aklından eksik değil, tahsilimizle de seni üçe beşe katlarız. Bizim de bilgimiz var. Senin bilginden fazla teknik bilgimiz var. Bizim de ihvânımız var, Teknik üniversitede profesör olan kaç tane ihvânımız var. İşte bu öyle değil. Bu iş senin sandığın gibi değil. Bu iş başka türlü bir iş!

Rüyalara tasarrufu olur muymuş, bu şirkmiş.

Niye şirk olsun?

Allah sevdiği kula selâhiyet veriyor. Hadîs-i şerîfte yok mu?

Sevdiği kula ikramda bulunuyor. İşin esrârını söylemek de mümkün değil, “Tadan bilir.” diyeceksin, o kadar. Kör renkleri bilemez, gören bilir. “Sen bu işi anlayamazsın, tadan bilir.” diyeceksin.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Tabii olan oluyor, göçen göçüyor, ölen ölüyor.

d. Mehmed Zahid Kotku Hocamızı Sevmekten Maksat Ne Olmalıdır

Hocamız’ı sevmekten maksat nedir?

Hocamız'ı sevmekten maksat; nasihatlerini tutmaktır, onun büyük makamından istifade etmektir, kendimize çekidüzen vermektir, bizim de Allah'ın sevgili kulu olmak için gayrete gelmemizdir.

Büyüklerin hayatlarını Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde bildiriyor:

وَإِذْ كُرِّفِي الْكِتَابِ مَرْيَمُ

*Ve'zkur fi'l-kitâbi Meryem.*⁴ "Meryem'i kitapta yâd et, an, zikret, ey Resûlüm!"

وَإِذْ كُرِّفِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ

*Vezkur fi'l-kitâbi İsmâîl.*⁵ "İsmail'i kitapta anlat, ey Resûlüm!" diye büyük zâtların, enbiyâullahın, evliyâullahın hallerini Kur'ân-ı Kerîm'de Allah bildiriyor.

Neden bildiriyor?

Bizim büyüklerimiz kısaca söylemişler. İnsanın kıssadan hisse çıkarması lazım.

Hocamız'ın yine çok sevdiği bir söz var, o da kayda geçsin:

⁴ 19/Meryem, 16.

⁵ 19/Meryem, 55.

Bir göz ki anın olmaya ibret nazarında

Ol sahibinin düşmanıdır baş üzerinde

Sözün güzelliğine bak! Söz Niyazî-i Mısrî'nindir ama Hocamız çok beğenirdi ve bu sözü daima söylerdi. Bununla temessül ederdi, yani misal olarak zikrederdi.

“Bir göz ki ibretle etrafa bakmıyor, böyle bir alışkanlığa sahip değil; o göz sahibinin başı üzerinde sahibinin düşmanıdır.”

Neden?

İbretle bakmasını bilmeyen günaha bakar. İbretleri görmeyen, hisse çıkartamayan kendisini yola getiremez, ondan. Bu göz ibret alsın diye, etrafa baksın, Allah'ın kudretini görsün diye verilmiş. Güzel bir yönde kullanılması lazım, kötü yönde kullanılmaması lazım, yanlış yalan yolda kullanılmaması lazım.

Allahu Teâlâ hazretleri böyle nasip edince sevgili kulları böyle oluyorlar, füzecinin bilemediği teknik şeyi biliyorlar.

Şu karşıda bazıları oturmuşlar da; “Hocamız iyidir hoştur, evliyâdır...” evliyâlığını da kabul etmişler. Çünkü halvetlere girdiler

çıktılar, kerâmetlerini her zaman görüyorlar, “İyidir güzeldir de siyaseti anlamaz.” demişler.

Vay şaşkın vay! Vay zavallı vay! İşin önünü sonunu gören, Allah tarafından kendisine gösterilen insanın sen ayağının tozu olamazsın! O on sene sonrasını görür, 20 sene sonrasını görür. İleride evliyâ olacak çocuğu küçüklüğünden sezer. Ve bunlar ispat edilmiş hâdiselerdir.

Bütün mesele Allah’ın sevgili kulu olmaktır. Kur’ân-ı Kerîm’e yapışmaktır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in sünnet-i seniyyesine yapışmaktır, bid’atlerden uzak durmaktır, güzel ahlâka sahip olmaktır.

Muhterem kardeşlerim!

Tasavvuf nedir?

Bir; nefsi terbiye etmek, kötü huyları atmak, iyi huyları almaktır.

İki; kalbi tasfiye etmek, gaflet perdelelerini yırtmak, gönül gözünü açmak, mârifetullahı ermekdir.

Üç; Allahu Teâlâ hazretlerine mutî bir kul olmaktır, emirlerini tutmak yasaklarından

kaçmaktır. Allah'ın sevdiğini sevmektir, sevmeyi sevmemektir.

Onun için, evliyâullah her zaman melek gibi değildir. Hocamız şu minbere çıktığı zaman, minberde hutbe okurken biz korkumuzdan yüzüne bakamazdık. Burada öyle celalli hutbe okurdu ki başımızı kaldıramazdık.

Neden?

Kızılacak yerde kızmak kemâldir. Kızılacak yerde yumuşaklık da zaaftır.

Kızılacak yerde, kızılacak insana kızmak lazım, eğri insana eğriliğini zamanında söylemek lazım. Doğru insanı da çamurların içinde bile olsa elinden tutup kaldırmak lazım.

Evliyâullahın işi budur; Allah'a itaat etmek, emirlerini tutmak, yasaklarından kaçmak, Allah için sevmek, Allah için kızmak.

Biz Hocamız'ın bütün hallerini, hafızamızı yokluyoruz, elhamdülillah, sonra kitapları okuduğumuz zaman görüyoruz ki Hocamız cennetmekân tamamen Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in sünnet-i seniyyesi yolunda.

Hız. Âişe-i Sıddîka validemize Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in ahlâkını sordular:

“Resûlullah'ın ahlâkı nasıldı?”

Böyle bir soruya bir cümlede cevap verir mi?

“Ey anamız, ey mü'minlerin annesi, yâ ümmü'l-mü'minîn, yâ Âişe-i Sıddîka! Resûlullah'ın ahlâkı nasıldı?” diye sordular.

Ne cevap verdi?

“Sen Kur'ân-ı Kerîm okumaz mısınız?”

كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْآنَ، أَمَا تَقْرَأُ الْقُرْآنَ

Kâne hulukuhu'l-Kur'ân. “Sen Kur'ân-ı Kerîm'i okumaz mısınız? Resûlullah'ın ahlâkı Kur'ân-ı Kerîm idi.”

Neyse o. Allah neyi emretmişse o. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* peygamberlerin serveri, kâinâtın önderi, *ekremü'l-halk*, insanların, mahlukâtın, cinlerin en şerefli, *eşref-i mahlukât*, Peygamber Efendimiz; hem çok merhametli, hem de çok celâdetli ve kahraman. Denge var. İki de var. Harpte en önde en kahraman, sulh da en

merhametli, fakirlere fukarâya iyilik yapan, elindeki sonuna kadar veren... Mesele, ahlâkı her yönüyle almak, bir tarafını alıp bir tarafını bırakmak değil. Bir tarafını alıp bir tarafını bırakırsa yarım ahlâk olur.

İslâm ahlâkı nasıldır?

“Müsamahadır.”

Şimdi “hoşgörü” diyorlar. Hoşgörü, hoşgörü, hoşgörü... Yunus Emre hoşgörülüymüş. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hoşgörülüyüş.

Vallâhi de billâhi de değil! Ya bunlar Yunus Emre’yi okumuyorlar, Mevlânâ Celâleddîn’i tam okumuyorlar, ya da yalan söylüyorlar! Çünkü Yunus’un öyle celalli şiirleri var ki... *Kaddesallâhu sırrahü’l-azîz...* Öyle de olması lazım! Celal zamanında celal lazım, cemel zamanında cemel lazım.

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî müsamahalıymış. Öyle şey olur mu?

Öyle celalli halleri var ki...

Vezirin birisi gelmiş; kelime konuşmamış, “hoşgeldin” dememiş. Vezir, yani bakan... Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî konuşmamış. Hani Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî müsamahalıydı?

Yalancılar! Tanımıyorsunuz veya saklıyorsunuz!

Sonra durmuş durmuş, koca vezir geldi bir hocanın ayağına; hoca iltifat etmiyor, kapısını açmıyor, buyur etmiyor, “Nasılsın?” demiyor, ötekiler önünde dokuz takla atarken, eğilirken bu kaşlarını çatmış karşısında duruyor. Durmuş durmuş... Ötekisinin mânevî heybeti var.

“Efendim, bana nasihat eylesene.” demiş.

Vezir, Mevlânâ hazretlerinden nasihat istiyor. Şöyle dönmüş;

“Ben sana ne diyeyim evlâdım? Seni Allah sultan yaptı, sen şeytana kulluk ediyorsun! Seni sultan yapan Allah, sen Allah’a kulluk etmiyorsun, şeytana kulluk ediyorsun. Sana Allah kullara merhameti emretti, sen kullara zulmediyorsun. Ben sana ne diyeyim!” demiş.

Adam başlamış hüngür hüngür ağlamaya... Kazık gibi dost doğru söz!

Evliyâullahın hâli budur. Yani susulacak zamanda susar, konuşulacak zamanda konuşur.

Ali Yakup Cenkçiler Hoca, zamanın çok yüksek mevkiide olan, onun da âmiri olan birisi gelmiş, hastanede [onu] ziyaret etmiş. Ali Yakup Hoca hoşuma gidiyor, mert insan... “Sen çok akıllı bir insansın, bir de bu aklını hayra kullansana.” demiş.

Bak nasıl söylüyor; “Şerre kullanıyorsun!” diye nasıl dobra dobra söylüyor.

Hocamız da ameliyat olduğu zaman kendisini bazıları -yüksek mevki makam sahipleri- ziyaret etmişlerdi, onlara bir güzel nasihat etmişti.

Hocamız cennetmekân, *kâne hulukuhu'l-Kur'ân* dediği gibi Hz. Âişe'nin, *radiyallahu anhâ*, Peygamber Efendimiz'i anlatırken öyle dediği gibi... Resûlullah'ın hadîs-i şerîflerini okuyorum da, sevgili kardeşlerim, bakıyorum ki “A! Hocamız da tam böyleydi! A! Hocamız da tam böyleydi!” diyorum. Hazmetmiş. Kendisini Resûlullah'ın ahlâkına benzetmiş.

Muhterem kardeşlerim!

Tasavvufta *fenâ fi'r-Resûl* ne demek?

Resûlullah'ın içinde fâni olacaksın, be-
davadan çıkacaksın... Öyle şey olur mu?
Resûlullah'a âsi olarak, Resûlullah'ın sünne-
tini çiğneyerek, Resûlullah'ın sünnetini tut-
mayarak *fenâ fi'r-Resûl* olur mu?

Olmaz!

Bir insan Resûlullah'a uymuyorsa o hiçbir
şey olmaz! “Allah bid’at ehlinin namazını,
haccını, orucunu, zekâtını, nafilisini kabul
etmez.” diyor Peygamber Efendimiz. Sünnet-i
seniyyeye sımsıkı sarılacak.

Hocamız melek gibiydi, minbere çıktığı
zaman konuşmasından ödümüz patlardı. Oku-
dum. İşte bu *Râmûz* kitabının sonuna geldi-
ğimiz zaman okuduk; Resûlullah Efendimiz de
minberdeyken celalliymiş. Aynen Resûlullah
Efendimiz'in yolunda gidiyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
ev halkına müşfik imiş ve ev halkıyla biraz da
şakacıymış. Hocamız da ev halkıyla şakacıydı.
Aynen!

Hocamız'ı ne tahmin edersiniz?

Kaşları çatık, içeri girecek, herkes elini öpüyor, eteğini öpüyor...

Hayır! Latifeciydi, şakacıydı, tatlıydı. Çünkü Efendimiz'in ahlâkı...

Allahu Teâlâ hazretleri bize dinimizin hakikatlerini görmeyi nasip etsin. Hakikatleri görmeyince insanın unvanı, doktoraları, ihtisaslara para etmiyor. Allahu Teâlâ hazretleri hakikatleri gösterebilir, yolunca yürütsün.

Yolunca yürüyene de makama çıkarttığı zaman öğretiyor, muhterem kardeşlerim!

Onun için, büyüklerden birisi buyurmuş ki;

مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلِيٍّ جَاهِلٍ

Me'ttaheza'llâhu min veliyyin câhilin.

“Allah hiç cahil velî edinmemiştir.”

Evliyâullah cahil değildir. Eğer bir cahili kendisine velî etmişse, sevmişse... *Velevev it-tehazehû le-allemehû.* “O zaman öğretir.” Cahil olmaz. Allah'ın sevgili olduktan sonra cahillik kalmaz. Şeriate aykırı iş yapmaz. Fakihler soru sorarlar da onlara öyle cevap verir, fakihler bile ağzı açık kalır.

Neden?

Okumadı ama; “Bana medresede hocam öğretti.” değil; *eddebenî rabbî*. Allah öğrettiği zaman her şeyi bilir. Gözünden perdeler kalkıp; “Şu şöyledir, şu şöyledir, şu şöyledir, şu şöyledir...” sayar.

Bursa’da Ulucamii’nin açılması zamanında “Hutbeyi şeyhülislâm mı okusun, falanca mı okusun, filanca mı okusun, Emir Sultan mı okusun?” demişler.

“Hayır, hayır, hayır...”

“Kim okusun?”

“Burada bir Somuncu Baba diye bir zât var, o okusun.” demişler.

Padişahın adamları ısrar etmişler, rica etmişler... Çıkmış, Ulucamii’de hutbe okumuş. *Fâtiha*’yı yedi çeşit, yedi türlü tefsir etmiş. Birisini ikisini bazıları anlamış, üçünü dördünü bazıları anlamış, altısını bazıları anlamış, bir tanesini kim bilir kaç kişi anlamış. Derece derece, derece derece yükselttiğini anlayan anlar, anlamayan öyle bakar, bir onun ağzına bakar bir onun ağzına bakar...

Allahu Teâlâ hazretlerinin sevgisini kazanmaya çalışmak lazım.

Süleymaniye kütüphanesinde çalışıyordum... Çok güzel kitaplar var. Ben de kitapları, yazma eserleri seviyorum. Güzel notlar aldım. Hoşuna gider diye de geldiğim zaman bazen okuyorum. Defterimde var, birisi Arapça bir şiir yazmış:

“Yâ Rabbi! Her ne kadar günahkâr bir kulsam da yine günahı isteyerek yapmadım, sana imanım tamdı.” diye, böyle bir şiir yazmış.

Ben bunu okudum, Hocamız hoşlanacak sandım. Kaşlarını çattı; “O teselli. Öyle şey olmaz!” dedi.

Böyle sapasağlam takvâsı var. Hiç hoş görmedi. “Günah işledim ama yine sana inanarak işledim, afedersin...” Oradan bir müsamaha[ya geçit vermedi;] “Öyle şey olmaz!” dedi.

Büyükler diyorlar ki;

“İşlediğin günaha ‘küçük’ deme.”

“Küçük, basit bir günah işledim.”

“Sigarayı içmek mekruh.” diyorsun. Herkes müttelik. “Haram” diyenler var. En aşığısı “mekruh” diyor. Doktorlar “yasak” diyor, “kendini zehirliyorsun” diyor. Mekruh, *mükeyyefât*. “Mühim değil.” diyor, önemsemiyor, içiyor.

Böyle evliyâlık olur mu? Böyle şeyhlik olur mu? Böyle tasavvuf olur mu?

“Efendim mekruh, haram değil ki, mekruh...”

Günaha küçük diye bakma, günahı küçük görme; günahı kime karşı işlediğini düşün, cürmünün büyüklüğünü oradan anla!

Kime karşı işliyorsun bu küçük günahı?

Rabbine, Allahu Azîmuşşân’a karşı işliyorsun. Allah’a karşı işlenen suçun küçüğü olur mu? O makama o saygısızlık olur mu?

Küçük de olsa yapmayacak. Çünkü makam büyük, makam yüce, aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretleri bizleri kusurlarımızdan kurtarsın. Bizde sevmediği ne gibi hal, huy ve sıfat varsa bizi onlardan pak eylesin. Bizi sevdiği sıfatlarla sıfatlandırсын. Sev-

diği amellere muvaffak eylesin. Sevdiği ilimlerle gönlümüzü doldursun. Sevdiği yollarda yürütsün. Sevdiği kullarıyla dost eylesin. Ömrümüzü sevdiği bir şekilde geçirip huzuruna sevdiği razı olduğu bir kul olarak varmayı nasip eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10 Cemâziye'l-Âhir 1415 / 13.11.1994

İskenderpaşa Camii/ İstanbul

[Bütün ANMA PROGRAMLARI'na PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

